

Pondelok 19. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 19.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: apoštoli
nerozumejú Ježišovi; smútok
pred nami skrýva radosti
života; jednoduchosť potrebná
na „dobytie“ Pánovho Srdca.

12.08.2024

JEŽIŠ je niekedy ťažko pochopiteľný.
V evanjeliu vidíme, že apoštoli nie
vždy chápu význam jeho slov alebo
jeho skutkov. Napríklad krátko po
rozmnožení chlebov, keď Pán

komentoval kvas farizejov,
poznámenal, že ešte nezískali pravú
perspektívu: „Maloverní, prečo
premýšľate, že nemáte chlieb? Ešte
nerozumiete, ani sa nepamätáte na
päť chlebov pre päťtisíc ľudí a koľko
košov ste nazbierali?“ (Mt 16, 8-9). Pri
inej príležitosti je to svätý Peter,
ktorý nerozumie ohlasovaniu
Ježišovho umučenia. V snahe odradiť
ho od toho Majster ho karhá: „Chod
mi z cesty, satan! Na pohoršenie si
mi, lebo nemáš zmysel pre Božie
veci, len pre ľudské!“ (Mt 16, 23).

Je normálne, že na našej ceste k Bohu
sa stretávame so svetlom a tmou
viery; s chvíľami pochybností, v
ktorých nepochopíme zmysel vecí,
ktoré sa nám dejú. Pán nás nešetří
pred takýmito temnotami. Apoštoli a
mnohí svätí v priebehu storočí tiež
prešli takýmito skúškami. Zároveň
môžeme podobne ako oni získať
istotu, že za mrakmi je slnko. Možno
prvá reakcia môže byť podobná

reakcii svätého Petra a snažiť sa za každú cenu utiecť pred týmto neúspechom. Na druhej strane nás Ježiš pozýva, aby sme objavili dobro, ktoré sa v tejto ťažkosti skrýva. Tak ako nám jeho smrť na kríži dala život, aj neúspechy môžu skrývať niečo nesmierne cenné.

Ako hovorí svätý Josemaría, niekedy je hlavným bohatstvom, ktoré môžeme z týchto situácií vyťažiť, potreba ukotviť sa s väčšou dôverou v nášho Pána: „Táto neistota je ďalším dobrodením Božej lásky, lebo ma vedie k tomu, aby som sa ako malé dieťa pevne držal v náručí svojho Otca a každý deň trochu bojoval o to, aby som sa od neho neodlúčil. Vtedy budem mať istotu, že Boh ma nepustí zo svojich rúk“^[1].
V tomto čase modlitby môžeme prosiť Pána, aby nám pomohol objaviť zmysel vecí, ktoré sa nám každý deň dejú, a nestratiť radosť, keď im nerozumieme, pretože vieme,

že On nás v každom okamihu vidí, sprevádza, žehná nás a stará sa o nás.

PO NIEKOLKÝCH skúsenostiach nepochopenia sa Pán vracia, aby oznámil učeníkom: „Syn človeka bude vydaný do rúk ľudí; zabijú ho, ale tretieho dňa vstane z mŕtvych“ (Mt 17, 22-23). Mohlo by sa zdať, že jeho učeníci už budú mať istú znalosť prekvapujúcich prorociev svojho Majstra. Evanjelium však ukazuje, že ešte zďaleka nemajú nadprirodzený pohľad potrebný na pochopenie jeho slov: pri tomto oznámení „boli veľmi smutní“ (Mt 17, 23).

Apoštoli nechali svoj pohľad zakaliť smútkom. Tento pocit im nedovoľuje jasne vidieť, že Pán im dáva kľúč k ich radosti, ktorej nedovolia, aby vtrhla do ich sŕdc: že jeho umučenie

má zmysel, pretože On vstane z mŕtvych a oslobodí ich od hriechu. Smútok im bráni radovať sa z dobrej správy o spáse. Preto ho niektorí „púštni Otcovia opísali ako červa srdca, ktorý hľodá a vyprázdňuje toho, kto ho prechováva“^[2]: núti nás obracať pozornosť na všetko, čo nezodpovedá našim očakávaniam, a sťažuje nám radosť zo skutočností okolo nás.

Pán nám v našom každodennom živote naďalej ohlasuje, tak ako to robil apoštolom, prísľuby a túžby, momenty umučenia a vzkriesenia. Robí to prostredníctvom našich každodenných úloh, prostredníctvom vzťahov, ktoré utkávajú náš život. Každá udalosť, každý človek je v istom zmysle Božím posolstvom. Ak ich prijímame s radosťou zo vzkriesenia, môžeme vycítiť zmysel aj tých vecí, ktoré sú bolestné. „Akokoľvek je život plný protirečení, nenaplnených túžob,

neuskutočnených snov, stratených priateľstiev, vďaka Ježišovmu zmŕtvychvstaniu môžeme veriť, že všetko bude zachránené. Ježiš vstal z mŕtvych nielen pre seba, ale aj pre nás, aby zachránil všetko neuskutočnené šťastie v našom živote. Viera vyháňa strach a Kristovo vzkriesenie odstraňuje smútok ako kameň z hrobu“^[3].

BYŤ SVEDKAMI skúšky apoštolov nás môže naplniť útechou. Mali neúspechy, pochybnosti, trápenia... ale nikdy im nechýbala jednoduchosť. Svoje pochybnosti napríklad vyjadrili s jasnosťou. Tvárou v tvár neúspešnému zázraku s posadnutým sa pýtajú: „Prečo sme ho nemohli vyhnáť?“ Na inom mieste chcú poznať zmysel Pánovho spôsobu učenia: „Prečo im hovoríš v podobenstvách?“ (Mt 13, 10).

Neskrývajú ani svoje pocity:
prejavujú svoju radosť, keď sú v sláve
na vrchu Tábor – „Ako dobre je nám
tu“ (Mt 17, 4) – a svoj smútok pri
druhom ohlásení umučenia (porov.
Mt 17, 23). Svätý Josemaría nás
vyzval, aby sme sa pozreli na túto
vlastnosť učeníkov: „Pozri sa:
apoštoli aj pri všetkých svojich
zrejmych a nepopierateľných
slabostiach boli úprimní,
jednoduchí... priehľadní. Aj ty máš
zrejmé a nepopierateľné slabosti. —
Kiež ti nechýba jednoduchosť“^[4].

Táto cnosť nám pomáha zveriť sa do
Božích rúk, zakotviť v jeho istotách, a
nie vo vlastných. Každý deň nám
ponúka niekoľko príležitostí vteliť sa
do tohto apoštolského postoja:
oslovovať Boha ako deti, bez potreby
brilantných rečí; milovať ľudí takých,
akých ich stvoril, bez toho, aby sme
ich chceli meniť po svojom; žiť v
prítomnosti, a nie vo fantáziách; s
dôverou vyjadriť Ježišovi

pochybnosti, ktoré možno máme...
Jednoduchosť pritiahla Boží pohľad
na Pannu Máriu. Ona „vo svojej
malosti ako prvá dobyla nebesá.
Tajomstvo jej úspechu spočíva práve
v tom, že sa uznala za malú, že sa
uznala za núdznu. U Boha je schopný
prijať všetko len ten, kto sa uzná za
nič. Iba tí, ktorí sa vyprázdnia, sú
ním naplnení. A Mária je *plná milosti*
(Lk 1, 28) práve vďaka svojej
pokore“^[5].

^[1] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, XIV.
zastavenie.

^[2] František, *Audiencia*, 7-II-2024.

^[3] *Ibid.*

^[4] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 932.

^[5] František, *Anjel Pána*, 15-VIII-2021.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/
pondelok-19-tyzdna-v-cezrocnom-
obdobi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/pondelok-19-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (10.08.2025)